

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำที่กระทบสิทธิของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

พรพิชา บัวชุม*

รองศาสตราจารย์พินิจ ทิพย์มณี**

บทคัดย่อ

เครื่องหมายการค้ามีความสำคัญอย่างมากดังเห็นได้จากกระแสความนิยมในการเลือกซื้อสินค้าของผู้บริโภค ที่หันมาให้ความสำคัญแก่ตัวเครื่องหมายการค้า ยิ่งเสียดูคุณภาพของสินค้าเสียอีก เพราะนอกจากภาพลักษณ์ของสินค้า เครื่องหมายการค้ายังสามารถบ่งบอกถึงสถานภาพทางสังคมของผู้บริโภคได้อีกด้วย จากบทบาทสำคัญของเครื่องหมายการค้า ทำให้มีผู้เล็งเห็นช่องทางพยายามที่จะแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งการกระทำนั้นๆ อาจเกิดขึ้นได้ในหลายรูปแบบ โดยนอกจากการผลิตเพื่อพยายามลอกเลียนแบบหรือจงใจปลอมแปลงให้มีคุณลักษณะใกล้เคียงหรือเหมือนกับสินค้าของแท้แล้ว ยังมีลักษณะการกระทำที่อาศัยช่องว่างทางกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นลักษณะของการเลียนแบบลักษณะรูปลักษณ์ของสินค้า การจัดวางสินค้าในบริเวณเดียวกันก่อให้เกิดความสับสนต่อผู้บริโภค รวมถึงการผลิตสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนแบบ เพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ การกระทำเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

จากการศึกษาพบว่ากฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้า นั้น ได้แก่ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามาตรการทางกฎหมายต่างๆ เหล่านี้ยังไม่เพียงพอต่อการคุ้มครองเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน โดยในบางเรื่องยังไม่มียกกฎหมายให้ความคุ้มครอง ในบางเรื่องมีกฎหมายคุ้มครองแล้ว แต่ยังมีช่องว่างทางกฎหมายอยู่ ซึ่งก่อให้เกิดการกระทำที่กระทบต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน หรือแม้บางเรื่องที่ถูกกฎหมายได้ให้สิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในการป้องกัน หรือเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการใช้พิจารณาพิสูจน์ถึงลักษณะการกระทำละเมิด หรือความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น กฎหมายยังไม่สามารถกำหนดขอบเขตที่ชัดเจนได้ อีกทั้ง ข้อจำกัดในเรื่องของเวลา อายุความในการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้า นั้น กฎหมายไม่ได้

* นักศึกษาลัทธิศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

** อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

กำหนดไว้ และหากจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น การกระทำที่เกิดขึ้นจะต้องเป็นความรับผิดชอบตามบทกำหนดโทษเท่านั้น

เมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่ามีความจำเป็นและสมควรที่จะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาการละเมิดเครื่องหมายการค้าของสังคมไทยในปัจจุบัน โดยใคร่ขอเสนอแนะให้มีการ กำหนดขอบเขตของลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนให้ชัดเจน เพื่อให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ได้มีหลักเกณฑ์ในการพิสูจน์ถึงการละเมิด รวมถึงความเสียหายได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับข้อกฎหมาย อีกทั้ง ควรขยายความความหมายของคำว่า “เครื่องหมายการค้า” โดยให้ครอบคลุมถึงลักษณะรูปลักษณะเครื่องหมายและตัวสินค้าด้วย เพื่อลดผลกระทบจากการใช้ช่องว่างทางกฎหมายในการก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า รวมถึงผู้บริโภคด้วย อีกทั้ง ควรเพิ่มข้อบทบัญญัติในบทกำหนดโทษ โดยเพิ่มความรับผิดชอบของการส่งออกสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น โดยมีขอบ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในการพิสูจน์การกระทำเหล่านั้น นอกจากนี้ ในเรื่องของอายุความในการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้า นั้น เห็นควรยกเลิกการอิงจากอายุความการฟ้องคดีละเมิดทั่วไป เนื่องจากอายุความดังกล่าว อาจเป็นการจำกัดระยะที่สั้นจนเกินไปไม่เพียงพอต่อการพิสูจน์ถึงการละเมิดหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง

1. บทนำ

ปัญหาการละเมิดเครื่องหมายการค้า¹ ในสังคมปัจจุบันนั้น นอกจากการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับสินค้าที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปตามท้องตลาดแล้วนั้น ยังมีลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นในลักษณะอื่นๆ อีกหลายรูปแบบ รวมถึงลักษณะการกระทำอันส่งผลกระทบต่อโดยตรงและโดยอ้อมต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

จากการละเมิดเครื่องหมายการค้าในรูปแบบของการผลิตสินค้าโดยใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นแล้วนั้น หรือการนำเครื่องหมายการค้าไปใช้ในทางการค้าอื่นๆ แล้วนั้น ในปัจจุบันยังพบว่า มีกรณีของลักษณะการผลิตสินค้าที่มีลักษณะคล้ายจนก่อให้เกิดความสับสนของผู้บริโภค ซึ่งส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน อีกทั้ง ยังมีการผลิตสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในไทย แล้วส่งออกไปยังต่างประเทศอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการนำเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

¹ นิยามของคำว่า “เครื่องหมายการค้า” ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 โดย “เครื่องหมายการค้า หมายความว่า เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น”

ของผู้อื่น ไปใช้นั้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้เพื่อแสวงหาประโยชน์ หรือเป็นการใช้โดยสุจริต เจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงต้องพยายามปกป้องเครื่องหมายการค้าของตนจากการใช้ของผู้อื่น โดยไม่ทราบแน่ชัดที่ขอบเขตของสิทธิที่แท้จริงในเครื่องหมายการค้าที่ตนมีเพียงใด จึงอาจก่อให้เกิดการใช้สิทธิที่ไม่สอดคล้องกับสิทธิในเครื่องหมายการค้าตามกฎหมาย ส่งผลต่อผู้ใช้โดยสุจริตได้ เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติของกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า พบว่ามีเพียงมาตรา 44 ที่กำหนดให้สิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียน แต่เพียงผู้เดียวสำหรับเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน อันเป็นการบัญญัติกว้างๆ แต่หลักเกณฑ์ที่จะนำมาพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้นไม่ปรากฏอย่างชัดเจน จึงก่อให้เกิดการตีความว่า การใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นเป็นการละเมิด โดยลักษณะของ “การใช้” นั้นกฎหมายให้หมายถึงลักษณะการกระทำใดบ้างกฎหมายไม่ปรากฏเช่นกัน ความไม่ชัดเจนของกฎหมายจึงก่อให้เกิดการหวงกันเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าทุกรูปแบบ แม้จะเป็นการใช้ด้วยความสุจริตก็ตาม ย้อนกลับไปยังกรณีของลักษณะการผลิตสินค้าที่มีลักษณะคล้ายจนก่อให้เกิดความสับสนของผู้บริโภค หากจะพิจารณาจากสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า มาตรา 44 จะเห็นได้ว่ากฎหมายไม่ได้ให้ความคุ้มครอง เนื่องจากสินค้าที่เลียนแบบนั้นไม่ได้ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น เพียงแต่เป็นการเลียนรูปลักษณ์ของสินค้าเท่านั้น อีกทั้งกรณีของการผลิตสินค้าโดยใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในไทยแล้วส่งสินค้าออกไปยังต่างประเทศนั้น ถือเป็นการใช้ช่องว่างทางกฎหมายในการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบจากเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น เนื่องจากบทบัญญัติทางอาญาตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) ตามกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาเฉพาะกรณีของการนำเข้าเท่านั้น และในเรื่องของอายุความในการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้า นั้น ซึ่งอิงจากอายุความละเมิดทั่วไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยมีกำหนดอายุความในการฟ้องคดี 1 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำละเมิด หรือ 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด อายุความดังกล่าวนี้ ถือเป็นกำกวมเวลาในการจะพิสูจน์ถึงการละเมิด รวมถึงความเสียหาย ที่สิ้นเกินไป หากเทียบกับลักษณะการกระทำละเมิดเครื่องหมายการค้าในปัจจุบัน

ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความเป็นธรรมแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับผลจากการกระทำที่เป็นลักษณะของการกระทบสิทธิมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องศึกษาวิจัยปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าให้มีความชัดเจนและทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

2. แนวความคิดในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

แรกเริ่มของการใช้เครื่องหมายการค้านั้นเป็นการใช้เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของในทรัพย์สิน เพื่อแยกแยะทรัพย์สินตนออกจากทรัพย์สินของผู้อื่น และเพื่อให้ง่ายต่อการติดตามเอาคืนหากสูญหาย จากนั้นเมื่อสังคมและเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปสู่การค้าขาย การใช้เครื่องหมายการค้าจึงเปลี่ยนมาเป็นการใช้กับสินค้าเพื่อการค้าขายเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแสดงแหล่งที่มาของสินค้า อันเป็นการแสดงความแตกต่างระหว่างสินค้าของตนกับสินค้าของบุคคลอื่น จากนั้นจึงได้มีการใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อแสดงคุณภาพของสินค้าด้วย ซึ่งการใช้เครื่องหมายการค้านี้ทำให้ผู้บริโภค สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างสินค้าที่เหมือนหรือคล้ายกันและจดจำสินค้าเพื่อใช้ตัดสินใจในการบริโภคสินค้าในอนาคตด้วย

ฉะนั้น เหตุผลหลักที่ทำให้มีแนวคิดที่จะให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าก็เนื่องมาจากว่าเครื่องหมายการค้าไม่ได้มีประโยชน์ต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่เครื่องหมายการค้ายังมีประโยชน์ต่อสาธารณะซึ่งหมายถึงผู้บริโภคอีกด้วย² เพราะหากกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้าก็จะได้มีแรงจูงใจในการพัฒนาและรักษามาตรฐานคุณภาพสินค้าเพื่อส่งเสริม ชื่อเสียงและค่านิยมให้แก่เครื่องหมายการค้าและสินค้าอันเป็นการเพิ่มมูลค่าให้แก่เครื่องหมายการค้าของตน ส่วนการให้ความคุ้มครองเพื่อประโยชน์แก่สาธารณะนั้นก็เพราะว่าเครื่องหมายการค้าเป็นตัวช่วยให้ผู้บริโภคแยกแยะความแตกต่างระหว่างสินค้าที่เหมือนคล้ายกันได้อันเป็นการป้องกันการสับสนและการลวงขาย และยังเป็นตัวช่วยให้ ผู้บริโภคจดจำและตัดสินใจซื้อสินค้าได้ง่ายและสะดวกขึ้น อีกทั้งจากการที่เจ้าของ เครื่องหมายการค้าต้องการที่จะส่งเสริมชื่อเสียงค่านิยมและเพิ่มมูลค่าให้กับเครื่องหมายการค้าของตน โดยการรักษามาตรฐานคุณภาพของสินค้านั้น ประโยชน์ก็จะตกได้แก่ ผู้บริโภคในอันที่จะได้อุปโภคและบริโภคสินค้าที่มีคุณภาพและปลอดภัย

นอกจากนี้แนวคิดในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ายังมีเหตุผลเกี่ยวกับประโยชน์ของรัฐและประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วย เพราะเมื่อเครื่องหมายการค้ากลายเป็นส่วนสำคัญสำหรับธุรกิจต่างๆ รวมถึงเป็นสิ่งที่มียุทธศาสตร์ทำให้ประเทศมหาอำนาจต่างๆ ซึ่งเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของตนในระดับที่สูงมาก และพยายามผลักดันให้ประเทศที่มีอัตราการละเมิดเครื่องหมายการค้าในระดับสูงแก้ไขกฎหมายและให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในระดับเช่นเดียวกับประเทศตน โดยนำผลประโยชน์ทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศมาเป็นเครื่องกดดันต่อรอง ดังนั้น แนวคิดในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเพื่อประโยชน์ของรัฐนั้นก็เพื่อที่จะสร้างภาพพจน์ที่ดีของประเทศไทยต่อสายตานานาประเทศ

² Paul Goldstein, 2004, อ้างถึงใน สถยคดี เรื่องต่อวงศ์, 2553, หน้า 16

3. มาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนตามกฎหมายต่างประเทศ

3.1 รัฐบาลบัญญัติ Lanham Act ของสหรัฐอเมริกา

กฎหมายเครื่องหมายการค้าของสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติกฎหมายครอบคลุมทั้งการปลอมและละเมิดสิทธิเครื่องหมายการค้าไว้อย่างชัดเจน โดยกฎหมายบัญญัติลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าไว้ในมาตรา 32 กำหนดให้บุคคลนั้นจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน เมื่อ

1) ใช้เครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะเป็นการทำซ้ำ ปลอม ซ้ำ ลอกเลียน หรือเลียนสีจากเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ในทางการค้าเกี่ยวกับการขาย เสนอขาย การจำหน่าย หรือการโฆษณาสินค้าหรือบริการใด โดยที่การใช้ใช้นั้นน่าจะก่อให้เกิดความสับสน หรือหลงผิด หรือน่าจะเป็นการลวง หรือ

2) ทำซ้ำ ปลอม ลอกเลียน หรือเลียนสีซึ่งเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน และนำเครื่องหมายการค้าที่ทำซ้ำ ปลอมแปลง ลอกเลียน หรือเลียนสีนั้นไปติดกับฉลาก ป้าย สิ่งพิมพ์ ก่อหีบห่อ บรรจุภัณฑ์ หรือ สื่อโฆษณา โดยมุ่งหมายเพื่อที่จะโฆษณาสินค้าหรือบริการ ซึ่งการใช้ใช้นั้นน่าจะก่อให้เกิดความสับสน หรือหลงผิด หรือน่าจะเป็นการลวง³

นอกจากลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแล้วนั้นกฎหมายของสหรัฐอเมริกายังกำหนดให้ความคุ้มครองเครื่องหมายรูปลักษณะ (Trade Dress) โดยกฎหมาย Lanham Act มาตรา 43(a) บัญญัติถึงการให้ความคุ้มครององค์ประกอบ ภาพรวมของเครื่องหมายรูปลักษณะ (Trade Dress) โดย กำหนด ห้ามมิให้บุคคลใด กระทำการใดๆ ให้ผู้อื่น สับสนหรือหลงผิดในสินค้า หรือ บริการต่างๆ⁴

อีกทั้ง นอกจากกฎหมาย Lanham Act สหรัฐอเมริกายังมีบทบัญญัติกฎหมายอาญาที่ได้บัญญัติถึงเครื่องหมายการค้าปลอมไว้ตาม 18 U.S.C. 2320 แยกไว้ต่างหาก โดยข้อกำหนดให้การค้าขาย สินค้าหรือบริการ โดยใช้เครื่องหมายการค้าปลอมเชื่อมโยงกับตัวสินค้า หรือบริการ การค้าขาย อันเกี่ยวกับ ฉลาก สติกเกอร์ หีบห่อ ตรา สัญลักษณ์ เหรียญ ก่อหีบห่อ ภาชนะ ครอบ เคส ป้าย แท็ก เอกสาร หรือบรรจุภัณฑ์ใดๆ หรือลักษณะที่รู้ถึงว่ามีการใช้เครื่องหมายปลอม เป็นการใช้ที่จะก่อให้เกิดความสับสน หลงผิด หรือการลวง นั้นเป็นความผิด และเพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ยังให้คำนิยาม คำว่า “การค้าขาย” โดยให้หมายถึง การขนส่ง ถ่ายโอน หรือจำหน่ายให้แก่ผู้อื่นเพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ หรือเพื่อผลประโยชน์ทางการเงินของเอกชน หรือการนำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อที่จะขนส่ง โอน หรือจำหน่าย อีกด้วย

³ Lanham Act, Section 32 (1)

⁴ Lanham Act, Section 43 (a)

3.2 กฎหมาย Trade Marks Act 1994 ของประเทศอังกฤษ

กฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติถึงลักษณะการละเมิดเครื่องหมายการค้าไว้อย่างละเอียดครอบคลุมเกือบทุกลักษณะการกระทำไว้ในตามมาตรา 10 โดยมาตราดังกล่าวได้บัญญัติถึงการใช้เครื่องหมายการค้าที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่เหมือนกับเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน โดยเป็นการใช้ในทางการค้า ตามมาตรา 10(1)

2) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ หรือการใช้เครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า กับสินค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ โดยเป็นการใช้ในทางการค้า ซึ่งการใช้เครื่องหมายการค้านั้น ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะเกิดการสับสนต่อสาธารณชน ซึ่งรวมถึงความเป็นไปได้ที่จะชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายการค้านั้น ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายการค้าด้วย ตามมาตรา 10(2)

3) การใช้เครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า กับสินค้าที่ไม่เหมือนไม่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ซึ่งเครื่องหมายการค้าดังกล่าวนี้เป็นเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงในสหราชอาณาจักร โดยเป็นการใช้ในทางการค้า และการใช้ดังกล่าวนั้นเป็นไปเพื่อฉวยโอกาสหรือแสวงประโยชน์จากชื่อเสียงของเครื่องหมายการค้าโดยมิชอบ หรือเป็นการสร้างความเสื่อมเสียหรือเสียหาย ต่อภาพลักษณ์หรือชื่อเสียงของเครื่องหมายการค้าดังกล่าว ตามมาตรา 10(3)

4) บุคคลใดเป็นผู้ติดเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับวัสดุใดๆ เพื่อจะใช้เป็นป้ายหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้า หรือใช้เป็นเอกสารทางธุรกิจ หรือใช้โฆษณาสินค้าหรือบริการ จะถือเสมือนว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ใช้เครื่องหมายการค้าที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าด้วย หากว่าในเวลาทีบุคคลนั้นติดเครื่องหมายการค้ากับวัสดุดังกล่าว ได้รู้หรือควรรู้ว่าเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือผู้ที่ได้รับอนุญาตสิทธิการใช้มาตรา 10(5)⁵

นอกจากนี้ ภายใต้กฎหมาย Trade Marks Act 1994 ยังได้บัญญัติความรับผิดทางอาญาไว้กฎหมายฉบับเดียวกันนี้อีกด้วย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ความผิดฐานการใช้เครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือคล้ายจนอาจทำให้เกิดความสับสนกับสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ ขายหรือให้เช่า เสนอขาย หรือจำหน่าย มีไว้ใน

⁵ Trade Marks Act 1994, section 10

ครอบครองเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ทั้งนี้เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการค้าโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

(2) ความผิดฐานการใช้เครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือคล้ายจนอาจทำให้เกิดความสับสน สำหรับป้ายหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้า หรือในลักษณะเอกสารทางธุรกิจที่เกี่ยวกับสินค้า หรือสำหรับการโฆษณาสินค้า หรือใช้วัสดุใดๆ ในทางการค้าที่ซึ่งมีเครื่องหมายดังกล่าวหรือมีวัสดุใดๆ ดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ทั้งนี้เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการค้าโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

(3) ความผิดฐานการทำสำเนาเครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือคล้ายจนอาจทำให้เกิดความสับสน หรือมีเครื่องหมายดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ทั้งนี้เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการค้าโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยผู้ทำสำเนานั้นรู้หรือมีเหตุผลที่ควรเชื่อได้ว่าสำเนาเครื่องหมายนั้นมีไว้หรือใช้สำหรับผลิตสินค้า หรือเป็นวัสดุสำหรับป้ายหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้า หรือสำหรับไว้โฆษณาสินค้า⁶

4. ปัญหาและวิเคราะห์ปัญหามาตราการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำที่กระทบต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

จากการศึกษาบทบัญญัติทางกฎหมายเกี่ยวกับหลักการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน รวมถึงลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้าที่เป็นการกระทบต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2559 พบว่ากฎหมายเครื่องหมายการค้าของไทยนั้นยังคงมีความไม่ชัดเจน และยังไม่ครอบคลุมในบางประเด็นดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาทางกฎหมายอันเกี่ยวกับความไม่ชัดเจนของลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2559 นั้น มาตรา 44 ได้ให้สิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนแต่เพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนสำหรับสินค้าที่ตนได้จดทะเบียนไว้ แต่เมื่อพิจารณาถึงลักษณะละเมิดภายใต้กฎหมายเครื่องหมายการค้าไทย กลับพบว่าไม่มีชื่อกฎหมายมาตราใดให้บทนิยามของคำว่าละเมิดเครื่องหมายการค้าไว้ การพิจารณาบทบัญญัติอันเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าข้างต้น จึงต้องอาศัยการเทียบเคียงจากสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน จึงกล่าวได้ว่าขอบเขตของการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิ

⁶ Trade Marks Act 1994, section 92

ของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้น จะต้องใช้การตีความอย่างมากว่าการกระทำใดเป็นการละเมิดเจ้าของเครื่องหมายการค้า ดังนั้น หากตีความตามขอบเขตลักษณะการกระทำอันเป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าวนั้นจึงเป็นการกำหนดการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้อย่างไม่ชัดเจนและเกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

สำหรับปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรกำหนดขอบเขตของลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ให้มีความชัดเจน เพื่อให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน ได้มีหลักเกณฑ์ในการพิสูจน์ถึงการละเมิด รวมถึงความเสียหายได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับข้อกฎหมาย อีกทั้งยังทำให้บุคคลอื่นเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า การกระทำใดอาจเป็นการละเมิดสิทธิของเครื่องหมายการค้าด้วย โดยการนำขอบเขตของลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน รวมถึงลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้าของต่างประเทศที่ได้กล่าวข้างต้นมาเป็นแนวทาง

4.2 ปัญหาและทางแก้ทางกฎหมายอันเกี่ยวกับการเลียนเครื่องหมายและรูปลักษณะสินค้าที่กระทบต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

นอกจากการละเมิดเครื่องหมายการค้า ในลักษณะการกระทำที่เป็นการใช้เครื่องหมายการค้าปลอมกับสินค้าแล้วนั้น นอกจากนี้ยังมีกรณีร้านสะดวกซื้อ หรือห้างสรรพสินค้าได้ผลิตสินค้าตราห้าง (House Brand) ออกมา โดยเป็นการผลิตสินค้ารูปลักษณะที่เหมือนหรือคล้ายจนก่อให้เกิดความสับสนหลงผิดในรูปลักษณะของตัวสินค้า เป็นการอาศัยช่องว่างทางกฎหมายในการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ โดยสินค้าดังกล่าวนี้ไม่ได้ใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่น แต่สินค้าตราห้าง (House Brand) ดังกล่าวนั้น อาศัยรูปลักษณะของตัวสินค้า อีกทั้ง ยังมีการวางตำแหน่งสินค้าที่ใกล้เคียงกับสินค้าของจริง ง่ายต่อการสับสนของผู้บริโภค และใช้เครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะรูปร่าง หรือสีคล้ายกับสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอื่น อย่างไรก็ตามการกระทำลักษณะนี้ล้วนส่งผลกระทบโดยตรงแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

สำหรับปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นควรให้นำแนวทางตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในการให้ความคุ้มครองถึงองค์ประกอบ ภาพรวมของเครื่องหมายรูปลักษณะ (Trade Dress) มาปรับใช้ โดยการเพิ่มหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายรูปลักษณะ (Trade Dress) รวมถึงการขยายความของคำว่า “เครื่องหมายการค้า” เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในลักษณะที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

4.3 ปัญหาและแนวทางแก้กฎหมายเกี่ยวกับบทกำหนดโทษทางอาญาตามมาตรา 110

จะเห็นได้จากข่าวการละเมิดเครื่องหมายการค้า โดยการส่งสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าปลอมไปขายยังต่างประเทศที่มีเพิ่มมากขึ้น โดย สินค้าที่ส่งไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศเป็นสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้าเป็นจำนวนมาก ทำให้เจ้าของสินค้าได้รับผลกระทบยอดขายลดลง หรือจำหน่ายสินค้า

ยากขึ้น ทำให้เจ้าของที่แท้จริงไม่สามารถส่งสินค้าไปจำหน่ายได้ หรือบางกรณีนำเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นไปจดทะเบียนในต่างประเทศ ทำให้เจ้าของสินค้าตัวจริงนั้นไม่สามารถนำสินค้าเข้าไปจำหน่ายได้ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติทางกฎหมาย บทกำหนดโทษ มาตรา 110 ซึ่งวางหลักในเรื่องการใช้เครื่องหมายการค้าปลอมกับสินค้า กล่าวคือ กำหนดให้การนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้า นั้นมีความผิดและมีการกำหนดโทษไว้อย่างชัดเจน แต่กฎหมายยังมีช่องว่าง โดยตัวบทกฎหมายมิได้ปรากฏข้อความ อันเกี่ยวกับการส่งออกสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนแต่อย่างใด ฉะนั้น การที่บุคคลเป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีการปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้า แต่ไม่ได้เป็นผู้ผลิตเอง เพียงแค่ส่งออกไปยังผู้วางจ้างที่ต่างประเทศ หรือแม้จะเป็นกรณีส่งออกไปจำหน่ายเองก็ตาม หากผู้ถูกละเมิดเข้าแจ้งข้อหากับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงก่อให้เกิดปัญหาคลุมเครือว่ากรณีเช่นนี้ ถือเป็นกรณีไว้เพื่อจำหน่ายได้หรือไม่ เนื่องจากผู้กระทำความผิดไม่ได้ผลิต ทำซ้ำสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน แต่เป็นผู้ส่งออกสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเท่านั้น

สำหรับปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นควรให้นำแนวทางตามกฎหมายความรับผิดทางอาญาของสหรัฐอเมริกา มาเป็นแนวทางปรับใช้ โดยในบทกำหนดโทษทางอาญาตามมาตรา 110 นั้น ซึ่งบัญญัติให้การนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้า นั้นมีเป็นความผิด ควรให้รวมถึงการส่งออกซึ่งสินค้ามีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าด้วย เพื่อเป็นการอุดช่องว่างทางกฎหมาย

4.4 ปัญหาทางกฎหมายอันเกี่ยวกับอายุความในการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

จากการศึกษากฎหมายเครื่องหมายการค้า จะเห็นได้ว่า มาตรา 46 กฎหมายให้สิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนในฟ้องคดีเพื่อป้องกันการละเมิด รวมถึงการเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อการละเมิด แต่เมื่อพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ในการนำมาพิจารณากลับไม่ปรากฏข้อกฎหมายที่ชัดเจน ในเรื่องอายุความในการฟ้องร้องคดีละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าด้วย ฉะนั้น จึงต้องนำหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาปรับใช้ กล่าวคือ จำนวนค่าเสียหายจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตาม มาตรา 438 วรรคหนึ่ง และหากผู้เสียหายฟ้องคดีเมื่อพ้น 1 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด หรือเมื่อพ้น 10 ปี นับแต่วันที่ทำการละเมิด คดีเป็นอันขาดอายุความ ตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง

สำหรับปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่ากรณีที่กฎหมายได้อิงกำหนดระยะเวลาอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด หรือเมื่อพ้น 10 ปี นับแต่วันที่ทำการละเมิดนั้น การกำหนดระยะเวลาเช่นนั้น อาจไม่เพียงพอต่อการดำเนินการในการพิสูจน์และรวบรวมพยานหลักฐานการกระทำละเมิดหรือความเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนได้รับอย่างแท้จริงได้ จะเห็นได้จาก การจับ

ผู้ค้ารายย่อยต่างๆ ที่นำสินค้าที่ละเมิดเครื่องหมายการค้ามาวางจำหน่ายตามท้องตลาดนั้น เป็นเพียงผู้ค้าที่รับสินค้าต่างๆ มาจากแหล่งอื่นอีกทอดหนึ่งการพิจารณาเพียงเท่านี้ การจับปัญหาเพียงผู้ค้ารายย่อย จึงถือเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะช่วงปลายเท่านั้น แต่การจะสืบต่อไปยังต้นตอของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าปลอมนั้น ยังต้องใช้เวลาในการดำเนินการต่อไปอีก ส่วนกรณีของการละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การละเมิดที่เกิดขึ้นเกิดขึ้น ไม่ได้ยากต่อการจะค้นหาผู้กระทำละเมิด ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นค่อนข้างชัดเจน ไม่จำเป็นต้องใช้เวลานานในการติดตามใดๆ เห็นควรให้การพิจารณาถึงอายุความของการฟ้องคดีละเมิดนั้น ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาลโดยพิจารณาตามพฤติการณ์ความเหมาะสมเป็นคดีไป

5. ข้อเสนอแนะ

เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้า ใน 4 กรณี ดังนี้

5.1 ควรกำหนดขอบเขตลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้า รวมถึง การกระทำที่เป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าให้ชัดเจน ตัวอย่างชัดเจน

5.1.1 กำหนดลักษณะการใช้ให้มีความชัดเจน

“การใช้เครื่องหมายการค้า ให้หมายถึง

1. การติดเครื่องหมายการค้ากับสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้า

2. การเสนอขาย การจัดจำหน่าย หรือการมีสินค้ามีเครื่องหมายการค้าไว้ในครอบครองเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว

3. การนำเข้าหรือส่งออกสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า

4. การใช้เครื่องหมายการค้ากับเอกสารทางธุรกิจ หรือการโฆษณา”

5.1.2 กำหนดลักษณะการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น

“ลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้าที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีดังต่อไปนี้

1) เป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่เหมือนกับเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน โดยเป็นการใช้ในทางการค้า

2) เป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ หรือการใช้เครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับของเจ้าของ

เครื่องหมายการค้า กับสินค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ โดยเป็นการใช้ในทางการค้า ซึ่งการใช้เครื่องหมายการค้านั้น ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะเกิดการสับสนต่อสาธารณชน ซึ่งรวมถึงความเป็นไปได้ที่จะชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายการค้านั้น ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายการค้าด้วย

3) การใช้เครื่องหมายที่เหมือนหรือคล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า กับสินค้าที่ไม่เหมือนไม่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ซึ่งเครื่องหมายการค้าดังกล่าวนี้เป็นเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียง โดยเป็นการใช้ในทางการค้า และการใช้ดังกล่าวนั้นเป็นไปเพื่อฉวยโอกาสหรือแสวงประโยชน์จากชื่อเสียงของเครื่องหมายการค้าโดยมิชอบ หรือเป็นการสร้างความเสื่อมเสียหรือเสียหาย ต่อภาพลักษณ์หรือชื่อเสียงของเครื่องหมายการค้าดังกล่าว

4) บุคคลใดเป็นผู้ติดเครื่องหมายที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนของผู้อื่นกับวัสดุใดๆ เพื่อจะใช้เป็นป้ายหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้า หรือใช้เป็นเอกสารทางธุรกิจ หรือใช้โฆษณาสินค้าหรือบริการ จะถือเสมือนว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ใช้เครื่องหมายการค้าที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าด้วย หากว่าในเวลาที่ยุคคลนั้นติดเครื่องหมายการค้ากับวัสดุดังกล่าว ได้รู้หรือควรรู้ว่าเครื่องหมายการค้าดังกล่าว ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือผู้ที่ได้รับอนุญาตสิทธิ”

5.2 ควรขยายความหมายของ คำว่า “เครื่องหมายการค้า” ของมาตรา 4 ภายใต้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2559 ให้มีความหมายที่กว้างยิ่งขึ้น โดยใช้ตัวอย่างข้อความดังต่อไปนี้

“เครื่องหมายการค้า ให้ประกอบด้วยคำ ชื่อ สัญลักษณ์ หรือการรวมกันใดๆ ที่ใช้ในทางการค้า เกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้านั้นแตกต่างกับสินค้าของบุคคลอื่น”

5.3 เพิ่มเติมหลักกฎหมายในส่วนของบทกำหนดโทษภายใต้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2559 มาตรา 110 โดยให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้

“มาตรา 110 บุคคลใด

(1) นำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอม ตามมาตรา 108 หรือที่เลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นตามมาตรา 109 หรือ

(2) ส่งออกนอกราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมปลอม ตามมาตรา 108 หรือที่เลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นตามมาตรา 109 หรือ

(3) ให้บริการหรือเสนอให้บริการที่ใช้เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมปลอมตามมาตรา 108 หรือที่เลียนเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมของบุคคลอื่นตามมาตรา 109

ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ”

5.4 ควรกำหนดอายุความการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าให้ชัดเจน และควรยกเลิกการอิงกำหนดระยะเวลาอายุความทั่วไปในการฟ้องคดีละเมิดเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่กำหนดให้มีอายุความในการฟ้องคดีละเมิด 1 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้กระทำละเมิด หรือ 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด โดยเห็นควรให้พิจารณาอายุความในการฟ้องคดีเป็นกรณีไป เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิ หรือกรณีการกระทบสิทธิ สำหรับเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน

บรรณานุกรม

กฤษณะ มิ่งทองคำ. “ปัญหาการละเมิดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน.”

วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2556.

กระทรวงพาณิชย์. “ประกาศ เรื่องหลักเกณฑ์การพิจารณาเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป.”

21 กันยายน 2547.

จิต เศรษฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รัชชัช สุขผลศิริ. คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า พร้อมด้วยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.

2534. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2536.

วรรณ มีปรีชา. “ปัญหาการละเมิดเครื่องหมายการค้าบนเครือข่ายสังคม : กรณีศึกษา Facebook และ

Twitter.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2554.

วิศ ดิงสมิตร. คำอธิบายเครื่องหมายการค้า. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2545.

สมยศ เชื้อไทย. คำอธิบายวิชากฎหมายแพ่ง: หลักกฎหมายทั่วไป เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2550.

ศนันทกรณ์ โสทธิพันธ์. คำอธิบายกฎหมายลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่ง และลาภมิควรได้. พิมพ์ครั้งที่

3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2553.

สฤทธิ เรื่องต่อวงศ์. “ปัญหาการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับของ เจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,

มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2553.

สุมาลี วงษ์วิฑิต. กฎหมายว่าด้วยละเมิด จัดการงานนอกสิ่ง ลาภมิควร ได้. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

เสนีย์ ปราโมช. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้ ภาค 1-2 พ.ศ. 2487 แก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. 2505. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2527.

Brainbridge, David I. Intellectual Property. 6th ed. Boston: Person Longman, 2006

Bartow, Ann. "Likelihood of Confusion." San Diego Law Review 41, 1 (Januaery 2004): 1-28.

Halpern, Sheldon W., Craig Allen Nard, and Kenneth L. Port. Fundamentals of United States Property
Law: Copyright, Patent, and Trademark. London: Kluwer Law International, 1999.

Hart, Tina, Linda Fazzani and Simon Clark. Intellectual Property Law. 4th ed. Hampshire: Palgrave
Macmillen, 2006.

Isaac, Belinda, and Zietman Llewelyn. Brand Protection Matters. London: Sweet & Maxwell, 2000.

Miller, Arthur R., and Michael H. Davis. Intellectual Property Patents, Trademarks, and Copyright in a
Nutshell. 4th ed. New York: Thomson Learning, 2007.

Stim, Richard. Trademark Law. New York: Thomson Learning, 2000.

<http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9580000047110>

http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1451283016